

obrony kraju oraz do dokonywania czynności określonych w pkt 1, 2 i 3.

Rozdział 6.

Oplaty.

Art. 15. 1. Za legalizację narzędzi pomiarowych oraz inne czynności związane z legalizacją narzędzi pomiarowych wykonywane przez organy administracji miar oraz jednostki wymienione w art. 14 pobierane są opłaty.

2. Prezes Urzędu, w porozumieniu z Ministrem Finansów, określi rodzaj czynności, za które pobierane są opłaty, wysokość tych opłat i sposób ich pobierania.

3. Nie wpłacone w terminie opłaty podlegają ściąganiu w trybie przepisów o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych. Do opłat tych stosuje się odpowiednio przepisy o zobowiązaniach podatkowych.

Rozdział 7.

Przepisy karne.

Art. 16. 1. Kto:

- 1) stosuje narzędzia pomiarowe nielegalne, nie legalizowane lub nierzetelne:
  - a) do określania ilości albo jakości rzeczy lub świadczeń rzeczy albo usług przy wszelkiego rodzaju rozliczeniach,
  - b) przy wszelkiego rodzaju czynnościach urzędowych lub zawodowych,
  - c) przy czynnościach mających znaczenie dla bezpieczeństwa i higieny pracy lub ochrony zdrowia,
  - d) jako narzędzia pomiarowe kontrolne do sprawdzania narzędzi pomiarowych używanych do celów określonych pod lit. a)—c), do kontroli lub regulacji przebiegu procesów technologicznych w produkcji oraz do kontroli jakości surowców, materiałów, półwyrobów lub wyrobów;
- 2) przechowuje narzędzia pomiarowe nielegalne, nie legalizowane lub nierzetelne w miejscu ich stosowania do czynności określonych w pkt 1;
- 3) stosuje narzędzia pomiarowe w sposób niezgodny z przepisami legalizacyjnymi określającymi warunki i zakres stosowania tych narzędzi;
- 4) wyrabia narzędzia pomiarowe bez zatwierdzenia typu tych narzędzi lub bez zachowania warunków określonych w decyzji o zatwierdzeniu typu danego narzędzia pomiarowego;
- 5) sprowadza narzędzia pomiarowe z zagranicy bez uzyskania wymaganego zezwolenia;
- 6) nie dopełnia obowiązku na nim obowiązującego zgłoszenia do legalizacji narzędzi pomiarowych wytwarzanych, naprawianych albo sprowadzanych z zagranicy przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku;

- 7) wyrabia lub naprawia narzędzia pomiarowe bez rejestracji zakładu lub bez zachowania warunków określonych w decyzji o rejestracji;
- 8) stosuje narzędzia pomiarowe nie sprawdzone, nie legalizowane lub nierzetelne do:

a) kontroli jakości surowców, materiałów, półwyrobów i wyrobów,

b) kontroli lub regulacji przebiegu procesów technologicznych w produkcji,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub karze grzywny do 4.500 złotych.

2. Można orzec przepadek lub zniszczenie nielegalnych, nie legalizowanych lub nierzetelnych narzędzi pomiarowych.

3. Można orzec przepadek lub zniszczenie nielegalnych, nie legalizowanych lub nierzetelnych narzędzi pomiarowych także w razie wydania orzeczenia o uniewinnieniu lub umorzeniu postępowania albo w razie istnienia okoliczności wyłączających orzekanie.

4. Przepisy ust. 2 i 3 stosuje się również do narzędzi pomiarowych nie stanowiących własności sprawcy wykroczenia.

Art. 17. Kto wbrew przepisom art. 3 ust. 1 i art. 5 ust. 1 wyraża miarę w nielegalnych jednostkach miar, podlega karze grzywny do 1.000 złotych.

Art. 18. Orzekanie w sprawach o wykroczenia określone w art. 16 i 17 następuje w trybie przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym.

Rozdział 8.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 19. Postępowanie w sprawach o wykroczenia określone w art. 19 dekretu z dnia 19 kwietnia 1951 r. o organach administracji miar oraz o miarach i narzędziach mierniczych (Dz. U. z 1951 r. Nr 26, poz. 195 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) należących do właściwości obwodowych urzędów miar, wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, toczy się do zakończenia postępowania prawomocnym orzeczeniem przed tymi organami według przepisów dotychczasowych.

Art. 20. 1. Tracą moc:

- 1) artykuły 1, 7—16 i 19—26 dekretu z dnia 19 kwietnia 1951 r. o organach administracji miar oraz o miarach i narzędziach mierniczych (Dz. U. z 1951 r. Nr 26, poz. 195 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244);
- 2) ustawa z dnia 11 maja 1922 r. o rachubie czasu (Dz. U. Nr 36, poz. 307).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie pozostają w mocy przepisy dotychczasowe, jeżeli nie są z nią sprzeczne.

Art. 21. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

149

USTAWA

z dnia 17 czerwca 1966 r.

o przekazaniu niektórych drobnych przestępstw jako wykroczeń do orzecznictwa karno-administracyjnego.

Rozdział 1.

Wykroczenia przeciwko mieniu oraz przeciwko interesom nabywców.

Art. 1. § 1. Kto kradnie lub przywłaszcza sobie mienie społeczne, jeżeli wartość mienia nie przekracza kwoty 300 złotych,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 4.500 złotych.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto kradnie lub przywłaszcza sobie inne mienie, niż określone w § 1, jeżeli wartość mienia nie przekracza kwoty 300 złotych.

§ 3. W razie ukarania za czyn określony w § 1 orzeka się obowiązek zwrotu równowartości ukradzionego lub przywłaszczonego mienia, jeżeli szkoda nie została naprawiona.

§ 4. Jeżeli sprawca dopuścił się kradzieży lub przywłaszczenia (§ 2) na szkodę osoby najbliższej, ściganie następuje na żądanie pokrzywdzonego.

Art. 2. § 1. Kto w celu kradzieży dokonuje wyrębu drzewa w lesie albo kradnie lub przywłaszcza sobie z lasu drzewo wyrąbane lub powalone, jeżeli wartość drzewa nie przekracza kwoty 150 złotych,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 4.500 złotych.

§ 2. W razie ukarania za czyn określony w § 1 orzeka się obowiązek zwrotu podwójnej wartości ukradzonego lub przywłaszczonego drzewa, a ponadto jeżeli ukradzione lub przywłaszczone drzewo nie zostało odebrane, orzeka się obowiązek zwrotu jego równowartości.

Art. 3. § 1. Kto nabywa lub w jakimkolwiek celu przyjmuje mienie wiedząc o tym, że pochodzi ono z kradzieży lub z przywłaszczenia, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia, jeżeli wartość mienia nie przekracza kwoty 300 złotych, a gdy chodzi o mienie określone w art. 2 § 1, jeżeli wartość nie przekracza kwoty 150 złotych,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 4.500 złotych.

§ 2. Kto nabywa lub w jakimkolwiek celu przyjmuje mienie, o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien przypuszczać, że zostało uzyskane przez kradzież lub przywłaszczenie, albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia, jeżeli wartość mienia nie przekracza kwoty 300 złotych, a gdy chodzi o mienie określone w art. 2 § 1, jeżeli wartość nie przekracza kwoty 150 złotych,

podlega karze grzywny do 3.000 złotych.

Art. 4. § 1. Kto cudze mienie umyślnie uszkadza lub umyślnie czyni niezdatnym do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza kwoty 300 złotych,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 4.500 złotych.

§ 2. Jeżeli przedmiotem czynu określonego w § 1 jest mienie społeczne, orzeka się ponadto obowiązek zwrotu równowartości wyrządzonej szkody lub obowiązek przywrócenia do stanu poprzedniego.

Art. 5. § 1. Kto, prowadząc przedsiębiorstwo handlu detalicznego lub będąc w nim zatrudniony, zbywa towar w celu dalszej odsprzedaży z zyskiem, jeżeli wartość towaru nie przekracza kwoty 300 złotych,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 4.500 złotych.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto nabywa w przedsiębiorstwie handlu detalicznego towar w celu odsprzedaży z zyskiem albo nabyty w ten sposób towar sprzedaje z zyskiem, jeżeli wartość towaru nie przekracza kwoty 300 złotych.

§ 3. W wypadkach określonych w § 1 i 2 można orzec przepadek towarów.

Art. 6. Kto sprzedaje z zyskiem bilety wstępu na widowiska lub imprezy, jeżeli cena tych biletów nie przekracza kwoty 300 złotych,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 4.500 złotych.

Art. 7. § 1. Kto przy sprzedaży towarów oszukuje nabywcę co do ilości, wagi lub miary albo posługuje się niezrzetelnym narzędziem mierniczym, jeżeli szkoda wyrządzona nabywcy nie przekracza kwoty 50 złotych,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 4.500 złotych.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto w przedsiębiorstwie oszukuje nabywcę sprzedając towar gatunku niższego po

cenie towaru gatunku wyższego albo żąda lub pobiera za towar cenę wyższą od obowiązującej, jeżeli nabywca poniósł lub mógł ponieść szkodę nie przekraczającą kwoty 50 złotych.

Art. 8. Kto, zajmując się zawodowo świadczeniem usług, żąda i pobiera za świadczenia zapłatę wyższą od obowiązującej o kwotę nie przekraczającą 300 złotych,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 4.500 złotych.

Art. 9. Kto z towarów przeznaczonych do sprzedaży umyślnie usuwa utrwalone na nich oznaczenia określające ich cenę, jakość lub pochodzenie, jeżeli wartość towarów nie przekracza kwoty 300 złotych,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 4.500 złotych.

Art. 10. § 1. Kto w ramach gospodarki nie uspołecznionej prowadzi zarobkową działalność wytwórczą, przetwórczą, handlową lub usługową bez wymaganego zezwolenia,

podlega, jeżeli czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 4.500 złotych.

§ 2. W szczególnie uzasadnionych wypadkach można orzec przepadek przedmiotu wykroczenia.

Rozdział 2.

Zasady odpowiedzialności i postępowania.

Art. 11. W sprawach o wykroczenia określone w art. 1—10 stosuje się przepisy części ogólnej prawa o wykroczeniach oraz przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79 z późniejszymi zmianami) ze zmianami i uzupełnieniami wynikającymi z niniejszej ustawy.

Art. 12. § 1. Usiłowanie wykroczenia określonego w art. 1—10 jest karalne.

§ 2. Odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia wykroczenia przedsięwzięcie działanie skierowane bezpośrednio ku urzeczywistnieniu tego zamiaru, lecz zamierzonego wykroczenia nie dokonuje.

§ 3. Karę za usiłowanie wymierza się w granicach przewidzianych dla danego wykroczenia.

§ 4. Nie odpowiada za usiłowanie, kto dobrowolnie odstąpił od działania lub zapobiegł powstaniu wykroczenia.

Art. 13. Pomocnictwa dopuszcza się, kto do popełnienia wykroczenia udziela pomocy czynem lub słowem.

Art. 14. § 1. Podżegacz i pomocnik do wykroczenia określonego w art. 1—10 podlegają odpowiedzialności karno-administracyjnej tylko w razie dokonania wykroczenia przez sprawcę i tylko w granicach swego zamiaru.

§ 2. Za podżeganie i pomocnictwo wymierza się karę w granicach przewidzianych dla danego wykroczenia.

Art. 15. § 1. Jeżeli wykroczenia określonego w art. 1—10 dopuścił się nieletni, który w chwili rozpoczęcia rozprawy nie ukończył 17 lat, sprawę rozpoznaje sąd dla nieletnich na ogólnych zasadach.

§ 2. Sędzia dla nieletnich, nawet nie wszczynając postępowania, może wydać postanowienie o przekazaniu sprawy nieletniego szkole, do której nieletni uczęszcza, lub organizacji, do której nieletni należy, jeżeli uzna, że środki oddziaływania wychowawczego, jakimi dana szkoła lub organizacja rozporządza, są dostateczne.

Art. 16. § 1. Przepisów art. 1—10 nie stosuje się:

- 1) do osób, które popełniły czyn określony w tych przepisach w ciągu 5 lat od uprawomocnienia się orzeczenia

za przestępstwo należące do tego samego rodzaju lub popełnione z tych samych pobudek albo w ciągu 2 lat od uprawomocnienia się orzeczenia za wykroczenie należące do tego samego rodzaju,

2) jeżeli przedmiotem czynu jest broń lub amunicja.

§ 2. Przepisu art. 1 nie stosuje się, jeżeli sprawca popełnia kradzież z włamaniem.

§ 3. Przepisów art. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli sprawca działa używając przemocy lub grożąc użyciem natychmiastowego gwałtu na osobie albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności, aby zabrać innej osobie cudze mienie ruchome w celu przywłaszczenia lub aby utrzymać się w posiadaniu zabranego mienia.

§ 4. Przepisów art. 1 i 2 nie stosuje się ponadto, jeżeli przedmiotem czynu jest mienie społeczne, do osoby, która:

- 1) kradnie lub przywłaszcza sobie mienie, nad którym sprawuje zarząd albo za którego ochronę, przechowanie lub zabezpieczenie jest odpowiedzialna w związku z zajmowanym stanowiskiem albo sprawowaną funkcją,
- 2) działa w zorganizowanej grupie przestępczej.

§ 5. Przepisu art. 4 nie stosuje się, jeżeli popełniony czyn ma charakter chuligański.

Art. 17. W sprawach o wykroczenia określone w art. 1—10 nie można wydać orzeczenia o ukaraniu ani nakazu karnego, jeżeli od popełnienia czynu upłynął rok.

Art. 18. W sprawach o wykroczenia określone w art. 1—10:

- 1) w pierwszej instancji orzekają kolegia powiatowe przy prezydium powiatowych rad narodowych (miast stanowiących powiaty miejskie) i dzielnicowych rad narodowych. Minister Spraw Wewnętrznych może na wniosek prezydium wojewódzkiej rady narodowej upoważnić do orzekania również kolegia powiatowe przy prezydium miejskich rad narodowych w miastach nie stanowiących powiatów oraz kolegia przy prezydium rad narodowych osiedli,
- 2) kolegia mogą wymierzać zasadniczą karę aresztu,
- 3) obrońcą może być osoba upoważniona do występowania przed sądem na podstawie przepisów o ustroju adwokatury,
- 4) postępowania przyspieszonego nie stosuje się.

Art. 19. § 1. Wniosek o ukaranie pochodzący od osoby fizycznej może być złożony do kolegium tylko za pośrednictwem:

- 1) prokuratora lub organu Milicji Obywatelskiej — w sprawach o wykroczenia określone w art. 1—10,
- 2) zarządu lasów państwowych lub parku narodowego albo nadleśnictwa państwowego — w sprawach o wykroczenia określone w art. 2—4, w zakresie ich uprawnień jako oskarżycieli publicznych,
- 3) Państwowej Inspekcji Handlowej — w sprawach o wykroczenia określone w art. 5 i art. 7—10, jeżeli czyn popełniony został w miejscowości będącej siedzibą organu Państwowej Inspekcji Handlowej.

§ 2. Wniosek o ukaranie nie daje podstawy do wszczęcia postępowania, jeżeli nie zawiera określenia wartości przedmiotu wykroczenia (art. 1—9), albo wskazywanie, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi (art. 10); do wniosku należy dołączyć materiał dochodzenia w wypadku, gdy było ono przeprowadzone, oraz dane o karalności.

Art. 20. § 1. W sprawach o wykroczenia określone w art. 1—10 organ Milicji Obywatelskiej albo organ Państwowej Inspekcji Handlowej, w celu zebrania danych niezbędnych do sporządzenia wniosku o ukaranie, przeprowadza w miarę potrzeby dochodzenie, stosując odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego oraz inne przepisy obowiązujące ten organ w zakresie jego działania.

§ 2. W sprawach o wykroczenia określone w art. 2—4, a popełnione w lesie państwowym powierzonym pieczy organów służby ochronnej lasów państwowych, uprawnienia organu Milicji Obywatelskiej, o których mowa w § 1, przysługują również tym organom.

Art. 21. Minister Spraw Wewnętrznych może określić w drodze rozporządzenia rodzaje spraw, w jakich udział oskarżyciela publicznego w rozprawie w sprawach o wykroczenia określone w art. 1—10 jest obowiązkowy.

Art. 22. W sprawach o wykroczenia określone w art. 1—10 stwierdzenie przez sąd po upływie trzech miesięcy od popełnienia czynu albo na rozprawie głównej, że sprawa podlega orzecznictwu karno-administracyjnemu, nie tamuje rozpoznania sprawy.

Art. 23. Sąd rozpoznając sprawę osoby, której dotyczy art. 16 § 1 pkt 1, może orzec jak w sprawie o wykroczenie, jeżeli szczególne okoliczności za tym przemawiają.

Art. 24. § 1. W razie trudności co do wykładni prawa albo w razie zawiłych okoliczności przewodniczący kolegium, a na rozprawie — skład orzekający może przekazać sprawę o wykroczenie określone w art. 1—10 sądowi powiatowemu.

§ 2. Jeżeli prezes sądu uzna, że przekazanie sprawy przez kolegium karno-administracyjne do sądu nie było słuszne, wnosi sprawę na posiedzenie niejawnie; orzeczenie sądu jest dla kolegium karno-administracyjnego wiążące.

Art. 25. W wypadkach określonych w art. 22—24 sąd stosuje przepisy art. 1—17 niniejszej ustawy, przepisy prawa o wykroczeniach, jak również art. 8 ust. 1 pkt 2, pkt 3 lit. b), pkt 3 lit. d), pkt 4 i 5 oraz ust. 2 i 3, art. 9, 9a, 9b, 9c, art. 10 ust. 1 i 2, art. 11 ust. 2, art. 14a oraz art. 46 ustawy o orzecznictwie karno-administracyjnym.

Art. 26. W sprawie zawiłej o wykroczenie określone w art. 1—10 skład orzekający może odroczyć wydanie orzeczenia najwyżej na 3 dni, podając do wiadomości obecnym na rozprawie miejsce i czas ogłoszenia tego orzeczenia.

Art. 27. § 1. W sprawie o wykroczenia określone w art. 1—10 prawo do składania odwołań do kolegium wojewódzkiego i żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego służy również pokrzywdzonemu.

§ 2. Jeżeli osoba uprawniona do wniesienia odwołania (żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego) zażąda doręczenia odpisu orzeczenia ogłoszonego na rozprawie, wówczas termin do wniesienia odwołania (żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego) liczy się od dnia doręczenia.

Rozdział 3.

Zmiana przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym.

Art. 28. W ustawie z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79 z późniejszymi zmianami) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 5 w ust. 1 wyrazy: „przewodniczący, jego zastępca” zastępuje się wyrazami: „przewodniczący kolegium, jeden lub dwaj jego zastępcy”;
- 2) po art. 5 dodaje się nowy art. 5a w brzmieniu:

„**Art. 5a.** 1. Obsługę organizacyjno-prawną i biurową kolegiów karno-administracyjnych upoważnionych do orzekania w sprawach o wykroczenia określone w art. 1—10 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o przekazaniu niektórych drobnych przestępstw jako wykroczeń do orzecznictwa karno-administracyjnego (Dz. U. Nr 23, poz. 149) oraz inne funkcje związane z pracami kolegiów sprawuje radca do spraw kolegium karno-administracyjnego.

2. Radca do spraw kolegium karno-administracyjnego jest pracownikiem prezydium rady narodowej, przy którym działa kolegium. Radcą do spraw kolegium karno-administracyjnego może być tylko osoba posiadająca ukończone studia prawnicze.
  3. Minister Spraw Wewnętrznych określi zakres czynności radcy do spraw kolegium karno-administracyjnego.";
- 3) w art. 8 ust. 1 pkt 3 dodaje się po lit. c) nowy przepis oznaczony literą d) w brzmieniu:
- „d) jeżeli ustawa daje możliwość wyboru między karą aresztu a karą grzywny, wymierza się karę grzywny, można jednak wyjątkowo wymierzyć karę aresztu, gdy przemawia za tym waga popełnionego czynu albo gdy okoliczności sprawy świadczą o demoralizacji sprawcy lub gdy działał on w sposób zasługujący na szczególne potępienie.”;
- 4) w art. 8 ust. 1 pkt 4 lit. a) otrzymuje brzmienie:
- „a) wymierzając karę grzywny, jeżeli okoliczności wskazują na to, że egzekucja grzywny nie będzie skuteczna, można orzec na wypadek nieuiszczenia jej w przewidzianym terminie zamianę grzywny na karę aresztu, przyjmując jeden dzień aresztu za równoważnik grzywny w kwocie od 20 do 40 złotych.”;
- 5) po art. 9 dodaje się nowe art. 9a—9c w brzmieniu:
- „Art. 9a. 1. W wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można — mając na uwadze charakter i okoliczności czynu lub osobowość sprawcy — odstąpić od wymierzenia kary przewidzianej za dane wykroczenie.
2. W razie odstąpienia od wymierzenia kary można zastosować względem sprawcy upomnienie lub inny środek oddziaływania społecznego, mający na celu przywrócenie naruszonego przez sprawcę porządku prawnego lub wyrównanie wyrządzonej krzywdy, zwłaszcza przez przeproszenie pokrzywdzonego, uroczyste zapewnienie niepopelnienia więcej takiego czynu albo przez zobowiązanie sprawcy do przywrócenia stanu poprzedniego.
3. Odstąpienie od wymierzenia kary nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu przepadku przedmiotu wykroczenia w wypadkach przewidzianych w ustawie.
- Art. 9b. 1. Wykonanie kary aresztu można warunkowo zawiesić, jeżeli ze względu na okoliczności towarzyszące popełnieniu wykroczenia, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego zachowanie się po popełnieniu wykroczenia należy przypuszczać, że pomimo niewykonania kary nie popełni on nowego wykroczenia tego samego rodzaju.
2. Warunkowe zawieszenie wykonania kary następuje na okres próby, który nie może być krótszy niż sześć miesięcy i nie może przekraczać roku.
3. Jeżeli wykroczeniem została wyrządzona szkoda w mieniu społecznym, warunkowe zawieszenie wykonania kary może być orzeczone tylko wówczas, gdy szkoda została w całości pokryta.
4. Warunkowego zawieszenia wykonania kary nie stosuje się do sprawcy, który w ciągu dwóch lat przed popełnieniem wykroczenia był już karany za przestępstwo lub wykroczenie tego samego rodzaju.

5. Warunkowego zawieszenia wykonania kary nie stosuje się do zastępczej kary aresztu.

- Art. 9c. 1. Jeżeli w okresie próby ukarany popełni nowe tego samego rodzaju przestępstwo lub wykroczenie, organ orzekający zarządzi wykonanie zawieszony kary.
2. Organ orzekający może zarządzić wykonanie zawieszony kary, jeżeli w okresie próby ukarany popełni inne przestępstwo lub wykroczenie niż określone w ust. 1.
3. Jeżeli w ciągu dwóch miesięcy po upływie okresu próby nie zarządziło wykonania zawieszony kary, ukaranie uważa się za nieważne.”;

6) po art. 14 dodaje się nowy art. 14a w brzmieniu:

„Art. 14a. Przewodniczący kolegium nie wszczynając postępowania może, jeżeli uzna, że jest to wystarczające dla wdrożenia sprawy do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego, przekazać sprawę kierownikowi zakładu pracy, w którym sprawca jest zatrudniony, z wnioskiem o zastosowanie środków przewidzianych w regulaminie pracy lub w postępowaniu dyscyplinarnym albo innych środków oddziaływania wychowawczego stosowanych w zakładzie, jeżeli z charakteru popełnionego czynu wynika, że stanowi on naruszenie obowiązków pracowniczych. Z tych samych względów przewodniczący kolegium może zaniechać wszczęcia postępowania, jeżeli przed skierowaniem sprawy do kolegium zastosowano już w zakładzie pracy wobec sprawcy środki oddziaływania wychowawczego.”;

7) w art. 19 ust. 3 po wyrazach: „w art. 8 ust. 1 pkt 3 lit. a) i c)” dodaje się wyrazy: „oraz w sprawach o wykroczenia określone w innych ustawach szczególnych, za które kolegia upoważnione są do wymierzania zasadniczej kary aresztu”;

8) po art. 22 dodaje się nowe art. 22a—22d w brzmieniu:

„Art. 22a. 1. Skład orzekający jest obowiązany zebrać i rozpatrzyć w sposób wyczerpujący cały materiał dowodowy przemawiający zarówno za obwinionym, jak i przeciw niemu.

2. Skład orzekający może w toku rozprawy zmienić lub uchylić postanowienie dotyczące przeprowadzenia dowodu.

3. Poza rozprawą — o dopuszczeniu dowodu decyduje przewodniczący składu orzekającego lub przewodniczący kolegium.

4. Odstąpienie oskarżyciela publicznego od popierania wniosku o ukaranie nie wiąże kolegium.

Art. 22b. 1. Świadka przesłuchuje się w nieobecność świadków, którzy jeszcze nie złożyli zeznań, przy czym świadek po przesłuchaniu pozostaje na sali rozpraw aż do zamknięcia postępowania dowodowego, chyba że przewodniczący składu orzekającego zwolni go wcześniej.

2. Jeżeli zachodzi potrzeba uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie, a nie można tego uczynić na przeprowadzanej rozprawie, należy rozprawę odroczyć.

3. Postanowienie o odroczeniu rozprawy z przyczyn, o których mowa w ust. 2, powinno wskazywać środki dowodowe, za pomocą których materiał dowodowy ma być uzupełniony.

Art. 22c. Na rozprawie wolno odczytywać protokoły przesłuchań obwinionego, świadków i biegłych oraz wszelkie dokumenty i adnotacje znajdujące się w aktach, chyba że bezpośrednie przeprowadzenie dowodu jest niezbędne w celu jego sprawdzenia, zwłaszcza gdy udowodnianie fakty są kwestionowane albo gdy skład orzekający powźmie co do nich wątpliwości.

Art. 22d. Po zakończeniu postępowania dowodowego przewodniczący składu orzekającego udziela głosu najpierw oskarżycielowi publicznemu, potem pokrzywdzonemu i w ostatniej kolejności obrońcy i obwinionemu.”;

9) w art. 23:

a) dodaje się nowy ust. 4 w brzmieniu:

„4. Uzasadnienie powinno podawać, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparto wydane orzeczenie lub postanowienie oraz jakich dowodów nie uwzględniono i dlaczego.”,

b) dotychczasowe ust. 4 i 5 otrzymują kolejną numerację 5 i 6;

10) po art. 23 dodaje się nowe art. 23a i 23b w brzmieniu:

„Art. 23a. 1. Orzeczenie o ukaraniu oprócz danych, o których mowa w art. 23 ust. 2, zawiera w miarę potrzeby rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania zasadniczej kary aresztu.

2. Orzeczenie o odstąpieniu od wymierzenia kary powinno zawierać dane określone w art. 23 ust. 2 pkt 1—7 i 10—12 oraz rozstrzygnięcie o odstąpieniu od wymierzenia kary i o ewentualnym zastosowaniu względem sprawcy środka oddziaływania społecznego lub kary dodatkowej.

Art. 23b. 1. Kolegium, które orzekało w sprawie w pierwszej instancji, rozstrzyga na posiedzeniu poza rozprawą o wykonaniu warunkowo zawieszony kary aresztu; przepisy art. 23, 24, 33 i 36 stosuje się odpowiednio.

2. Rozpoznając odwołanie od postanowienia o wykonaniu warunkowo zawieszony kary aresztu skład orzekający kolegium wojewódzkiego utrzymuje postanowienie w mocy lub uchyla je.”;

11) w art. 42 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Prezydium rady narodowej może powołać do wykonywania w jego imieniu czynności, o których mowa w ust. 1, komisję w składzie: przewodniczący, zastępca przewodniczącego i trzech członków, której przewodniczy kierownik organu administracji do spraw wewnętrznych prezydium rady narodowej lub jego zastępca. Komisja podejmuje decyzję w składzie trzech osób, zawsze jednak z udziałem przewodniczącego komisji lub jego zastępcy.”.

Rozdział 4.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 29. § 1. Osoby, które na podstawie odrębnych przepisów ponoszą za wykroczenia odpowiedzialność dyscyplinarną lub przed sądami honorowymi, odpowiadają na zasadach określonych tymi odrębnymi przepisami również za czyny, które na mocy niniejszej ustawy zostają przekazane jako wykroczenia do orzecznictwa karno-administracyjnego.

§ 2. Decyzja o ukaraniu dyscyplinarnym i orzeczenie sądu honorowego są równoznaczne z orzeczeniem, o którym mowa w art. 16 § 1 pkt 1.

Art. 30. § 1. Tracą moc:

- 1) przepis art. 5 § 3 ustawy z dnia 18 czerwca 1959 r. o odpowiedzialności karnej za przestępstwa przeciw własności społecznej (Dz. U. Nr 36, poz. 228 i z 1960 r. Nr 29, poz. 166),
- 2) przepis art. 34 ust. 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. o zagospodarowaniu lasów i nieużytków nie stanowiących własności Państwa oraz niektórych lasów i nieużytków państwowych (Dz. U. Nr 29, poz. 166).

§ 2. W prawie o wykroczeniach z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. Nr 60, poz. 572 z późniejszymi zmianami) w art. 2 skreśla się wyrazy: „57 § 2”.

Art. 31. W zakresie, w jakim ustawa przekazuje niektóre czyny jako wykroczenia do orzecznictwa karno-administracyjnego, nie stosuje się przepisów ustaw karnych, określających czyny te jako przestępstwa, a w szczególności przepisów:

- 1) art. 160, 161, 257, 262 i 263 § 1 kodeksu karnego,
- 2) art. 2, art. 7 § 2 i 3, art. 8, 13 i 15 ustawy z dnia 13 lipca 1957 r. o zwalczaniu spekulacji i ochronie interesów nabywców oraz producentów rolnych w obrocie handlowym (Dz. U. Nr 39, poz. 171),
- 3) art. 11 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o zezwoleniach na wykonywanie przemysłu, rzemiosła, handlu i niektórych usług przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (Dz. U. Nr 45, poz. 224),
- 4) art. 1 i art. 5 § 1 ustawy z dnia 18 czerwca 1959 r. o odpowiedzialności karnej za przestępstwa przeciw własności społecznej (Dz. U. Nr 36, poz. 228 i z 1960 r. Nr 29, poz. 166),
- 5) art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. o zagospodarowaniu lasów i nieużytków nie stanowiących własności Państwa oraz niektórych lasów i nieużytków państwowych (Dz. U. Nr 29, poz. 166).

Art. 32. Sprawy o czyny określone w art. 1—10 popełnione przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają rozpoznaniu przez organy dotychczas właściwe.

Art. 33. Do czasu obsadzenia stanowiska radcy do spraw kolegium karno-administracyjnego obsługę organizacyjno-prawną i biurową kolegium (art. 28 pkt 2) sprawuje na dotychczasowych zasadach organ do spraw wewnętrznych prezydium właściwej rady narodowej.

Art. 34. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych podda w drodze rozporządzenia obowiązkowi rejestracji orzeczenia o ukaraniu i nakazy karne za wykroczenia określone w art. 1—10 oraz określi sposób prowadzenia tego rejestru.

Art. 35. Minister Spraw Wewnętrznych ogłosi w drodze obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów i ustępów.

Art. 36. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r., z wyjątkiem przepisu art. 28 pkt 2, który wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: E. Ochab
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki